

Ситнік В.

С41 Лалі : повість / Віоліна Ситнік. — Київ : ВЦ «Академія», 2024. — 168 с.
ISBN 978-966-580-697-4

Лалі Корчилава вже кілька років, як переїхала в Україну, але своєю стати не вдавалося. Удома, у Сакартвело, залишилися друзі, а тут — суцільна насторожена допитливість, прізвисько Чурчхела і хлопці, у почуттях до яких непросто розібратися. У Лалі є багато мрій, але щоб їх здійснити, необхідно бути сміливою, а ще — обстояти право на свій вибір.

УДК 821.161.2-31

Літературно-художнє видання

СИТНІК Віоліна Вікторівна

Лалі

Повість

Редактор О. М. Рижко
Коректор Т. А. Дічевська
Комп'ютерна верстка Є. М. Байдюка
Графічна робота на палітурці А. С. Шавлач

Формат 60x84/16. Ум. друк. арк. 9,3. Зам.

Наклад 1000 прим. Зам. № ЗК-007592.

Видавничий центр «Академія»,
03057, м. Київ, вул. Олександра Довженка, б. 3.
Тел./факс: (044) 456-84-63.

E-mail: academia.book@gmail.com
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
серія ДК № 7175 від 02.11.2020 р.

Видруковано у АТ «Харківська книжкова фабрика "Глобус"
корпоративне підприємство ДАК "Укрвидавполіграфія",
вул. Різдва, 11, м. Харків, 61011.
Свідоцтво серія ДК № 7032 від 27.12.2019 р.

Лалі обережно визирнула з дверей кухні й спохмурніла: за столиком у невеличкій залі їхнього «Аджарулі», стиль якого вона визначала як лютий кіч, сидів її давній і таємний краш Арсен у компанії її однокласників — найбільших придурків школи. Розкинувшись у м'якому кріслі, знудьговано свайпав екраном мобільного. У широкій чорній футболці із салативим смайлом, темних спортивних штанах і високих білих джорданах був фантастичним. Русяве волосся середньої довжини недбало спадало на два боки. На шиї бовталися ядучо-зелені навушники. Лалі ж була у вилинялій квітчастій сукні та світлих кедах на босу ногу, за плечима — товста чорна коса, а смагляве обличчя, може, ще й борошном притрушене.

Міцніше стиснула пальцями дерев'яну тацю з хачапурі по-аджарськи, рішуче видихнула, але так і не змогла ступити жодного кроку.

— Лалі, рухайся, у нас не самообслуговування, — почулося біля вуха мамине шипіння. — Чого застигла? Лиш би дурнички малювати. Чекаєш, щоб замовлення не оплатили? Хто їстиме холодне? Збитки з кишенькових виражую!

Мама обсмикнула фірмовий фартух і сіпнула до себе тацю, але Лалі її не відпустила.

— Віддай, — у маминих очах, глибоких і темних, таких, як і в Лалі, спалахнув злісний вогник. — Соромно їй... А малювати олівцями, купленими за гроші, тут зароблені, не соромно?

Лалі душила образа, сльози стояли клубком у горлі, побілілі пальці стискали тацю. Ледве спромоглася проковтнути той згусток.

— Я сама... — заявила навідріз і пішла в зал.

Намагалася глибоко дихати, аби не заплакати. Вона вже давно не плаче, принаймні на людях. Лалі ненавиділа гнути спину в сімейній забігайлівці, де завжди пахло хінкалі, хачапурі та шашликом. Цей запах, здавалося, в'ївся їй у шкіру та волосся, а з-під нігтів постійно доводилося вишкрябувати залишки засохлого тіста. Якби ж хтось знав, скільки разів вона потайки мріяла, щоб цей бізнес прогорів, а вони нарешті повернулися додому. Однак, як на зло, «Аджарулі» процвітав і від клієнтів відбою не було. Як і сьогодні.

«Дотягну цей бісів рік, — цідила крізь зуби, підходячи до столика, де сиділи однокласники, — а тоді звалю звідси на всі чотири сторони...»

— Оу, Чурчхела! Бачиш, бро, нас обслуговує сама Чурчхела... — донеслося до її вух.

Щоки Лалі ледь почервоніли, але вона мовчки, з покерфейсом, якому позаздрив би найвправніший кар-

тяр, узялася розставляти страви. Пахло до біса смачно — аж їй самій шлунок скрутився у вузол, бо від ранку нічого не їла.

— Щось так чурчхели захотілося... — насмішкувато протягнув кучерявий брюнет з пухкими губами. — У вас у меню нема? М-м-м, це зальот. Поставлю вашій забігайлівці дві зірочки в Google Maps.

Демонстративно вийняв з кишені смартфон і ліниво розблокував його.

— Сань, хавай мовчки, — буркнув Арсен, навіть не глянувши на Лалі, відломив краєчок хачапурі й поклав у рот. Задоволено примружився.

— А чо? Я клієнт як-не-як... І хочу чурчхели, — вів своєї брюнет, вивчаючи Лалі доскіпливим поглядом.

Лалі внутрішньо зіщулилася, уявивши, якою її бачать хлопці: довгі тонкі руки, худорляві ноги з гострими колінами, майже пласкі груди, випнуті «гачечки» ключиць та ще й ніс і густі брови, які, якби не вищипувати, давно зрослися б у моноброву.

Павутинка злості заснувала все всередині. Нахилилася, щоб прибрати використані серветки, і Саньок покосився на виріз її сукні. Тоді Лалі ніби ненароком зачепила ліктем склянку, і напій хлюпнув їйому на штани.

— Бля, ти чо? — аж підскочив.

На матні його штанів розповзлася величезна пляма. Пацани зареготали. Навіть Арсен, який досі не відводив погляду від телефона, ледь скривив губи в посміш-

(6)

(7)

ці. Лалі театральньо зойкнула й винувато стенила плечима, хоч уся її постава свідчила, що їй геть не шкода.

До компанії підійшла вродлива жінка, що доти стояла за барною стійкою, приймаючи замовлення.

— Гамарджоба¹! Вітаємо вас в «Аджарулі!» — промовила приємним грудним голосом і заходилася витирати рушником розлите на столі.

Доки хлопці зачудовано спостерігали за стрункою красунею з темним хвилястим волоссям, вона непомітно штурхнула Лалі у спину, щоб та зникла.

— Дуже перепрошую. Їжа за рахунок закладу...

— А лимонад? Вона ще й лимонад мій перекинула!

(8) — І напої, звісно. Ще раз перепрошую. Моя донька не мала злого умислу, просто часом буває трішки незграбною, — жінка саянула білозубою усмішкою і зникла за дверима кухні.

Саньок задоволено відкинувся в кріслі.

— Пацани, налітай, пригощаю. Чого задля вас не зробиш... — потрусив рукою мокрі штани і розреготався. — А мамця в Чурчхели нічо' так. Гаряча штучка!

Хлопці закивали на знак згоди й увіп'ялися зубами у випічку, задоволено прицмокуючи.

— Та й Чурчхела теж вогонь, — докинув Давид, ще один веселун з компанії, штурхнувши плечем сусіда Тьому.

¹Вітаю (груз.).

— Та ну, вона кріпова, — відмахнувся той. — Усе її бомбить. Приколів не розуміє.

Арсен різко підвівся.

— Харе, пацани. Саня поводився як мудака. А Чурчхела... блін, уже і я біля вас набрався, Лалі, вона постояла за себе. Тільки й усього. Тому без образ! Не знаю, як ви, а я вже наївся, — витяг з кишені кілька купюр і кинув їх на столик. — І пригощати мене не треба, як і вас. Ми за себе заплатити можемо.

Коли за Арсеном зачинилися вхідні двері, Саньок крикнув йому вслід, хоч і знав, що той не почує:

— А ти що, втюрився в неї, захисничок? Ха-ха. А як же Несса? Чи вже проміняв її?

Давид і Тьома зареготали і, доївши хачапурі, теж побрели до виходу. (9)

Саня ж, озирнувшись, покосився на залишені купюри. Побарабанив пальцями по столу, шморгнув носом і взяв гроші:

— Буде мені за незручності. Пацани собі поїли на шару, а мені пів дня в мокрих трусах ходити, — аргументував півголосом, але ховати гроші не поспішав. Ще раз озирнувся, зачепившись поглядом за двері кухні. Секунду постояв, а тоді зітхнув і кинув купюри на стіл.

Лалі прошмигнула повз тата, який місив тісто, похитуючи головою в такт музиці, що звучала в кафе,

і вискочила на вулицю через чорний хід. Від яскравого сонця спершу примружилася, а потім закліпала. Швидко змахнула сльозинку з вій і дістала з кишені вейп.

— Гівняне сонце, — випалила спересердя і, глибоко затагнувшись, закашлялася.

Парила вона віднедавна. Її найкраща подруга Галя (ну, не стільки найкраща, скільки єдина) наполягала: «Зараз це модно. У будь-якій компанії запросто своєю станеш». А якраз цього Лалі ой як бракувало.

У Хмельницькому Лалі Корчилава вже три роки, але своєю так і не стала — ні в школі, ні у дворі, ні деінде. Постійно ламала над цим голову, запитуючи в себе, що зробила не так. Після неї в класі з'являлося багато новеньких, і вони швидко знаходили друзів, а Лалі далі залишалася сама.

Тоді вона була дуже сором'язливою, ще не говорила українською, тому, червоніючи й роблячи паузи на кожному слові, тихо намагалася пояснити російською, що вона із Сакартвело. Саме так свою країну називають картвели, тобто грузини, хоча «грузини» і «Грузія» — то назви російські. Але хто б слухав її туманні пояснення? А назва місця, звідки вона приїхала, нагадувала однокласникам перемовляння ромів, і тому вони виснували, що Лалі — ромка.

Коли стало зрозуміло, що вона емігрантка з Грузії, заново знайомитися було запізно: Лалі замкнулася в

собі, стала відлюдкуватою, потайною і похмурою, різко окресливши межі власного «Я». Порожнечу в собі заповнювала малюванням. Зображувала все, що бачила: фантастичну нічну набережну Південного Бугу, гігантський герб Хмельницького — червоний щит із трьома перехрещеними білими стрілами, — установлений на острові кохання, привабливі акуратні будиночки із червоної цегли — історичну забудову міста, головну пішохідну вулицю — Проскурівську.

У її тринадцять батьки поблажливо ставилися до цього захоплення: хай тішиться. Але зараз мама як з ланцюга зірвалася: «Припини базгроти папір своїм малюванням! Кому це треба?», «Знову пензлі й олівці... Думаєш, я гроші друкую?», «Краще б у кафе допомогла. Ну що за дитина така — фарбами не боїться ручки замастити, а в тісто — ні-ні-ні!».

Тато в їхні перепалки не встрявав. А часом, схилившись над Лалі, розглядав її малюнки, задумливо проводив рукою по смолянному волоссю і щось мугикав собі під ніс. Бувало, потайки підкидав грошенят на матеріали.

А з Галою — насправді Галею, але ж так не модно! — Лалі потоваришувала минулого року. Бо Галу вважали дивачкою. Мала довге хвилясте руде волосся, бліде обличчя і шию, рясно всіяні ластовинням, проколоті брову та язик, кілька сережок у вухах і мільйон фене-